

РЕШЕНИЕ

№ 3691

гр. София, 16.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 02.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **6102** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на З. А.- гражданин на Афганистан срещу Заповед № ЗДМ 284/21.07.2010 година на Директор на Дирекция”М.”- гр.С., с която последният наложил на оспорващия ПАМ-Принудително отвеждане до границата и забрана за влизане в РБ за срок от 10 години.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се,че заповедта е немотивирана, тъй като не се съдържат никакви изводи на административния орган относно предпоставките за налагане на ПАМ.Посочва се още, че спрямо чужденеца следва да намерят приложение разпоредбите на ЗУБ, а не на ЗЧРБ предвид обстоятелството,че спрямо същия е открито производство за предоставяне на закрила. Твърди се още, че административният орган е наложил ПАМ- забрана за влизане в РБ за срок от 10 години, като отново липсват мотиви в тази насока ,защото за да се наложи ПАМ над визирания в закона срок от 5 години ,следва да се изложат мотиви, а такива липсват.Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание,оспорващият- З. А.,редовно и своевременно призован,не се явява.Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат В. И.,редовно упълномощена.Съображения относно незаконосъобразността на заповедта изразява и в писмени бележки, депозирани по делото.Претендира и заплащането на сторените по делото разонски.

Ответникът по оспорването- В. Директор на Дирекция”М.” ,редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на С.-прокурор Х намира жалбата за неоснователна. Административен съд С.-град след като прецени събраните по делото

доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените по делото доказателства е видно, че с Решение № 1885/14.07.2010 година на Решаващ орган при ДАБ към МС на РБ е приет на територията на РБ З. А. и е прекратено производството за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за предоставяне статут на З. А. представил се в Кралство В като З. З..

На 21.07.2010 година, Началник сектор”Противодействие на незаконната М.” депозирал Предложение до Директора на Дирекция” М.” – гр.С. , с което предложил да бъдат отменени Заповед №ЗДМ-1111/30.12.2006 година, рег.№ЗДМ-1111/30.12.2006 година на Директор на Дирекция” М. спрямо З. А., гражданин на А.

Със Заповед №ЗДМ 283/21.07.2010 година, В. Директор на Дирекция” М. гр.С., отменил свои заповеди с №ЗДМ-1111/30.12.2006 година и ЗДМ-1111/30.12.2006 година, с които на оспорващия З. А. са наложени ПАМ-Принудително отвеждане до границата и Забрана за влизане в РБ за срок от 10 години.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 21.07.2010 година/ видно от разписката,неразделна част от заповедта ,приложена на лист 12 от делото.

На 21.07.2010 година, Началник сектор” Противодействие на незаконната М.” гр.С. депозирал ново Предложение до Директора на Дирекция” М.” гр.С., в което посочил, че спрямо чужденеца З. А. следва да бъдат приложени ПАМ- Забрана за влизане в РБ за срок от 10 години и Принудително отвеждане до границата.

След получаване на предложението, на същата дата, В. Директор на Дирекция” М.” издал оспорената заповед № ЗДМ-284, с която наложил ПАМ на оспорващия- принудително отвеждане до границата и забрана за влизане в РБ за срок от 10 години. Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 21.07.2007 година.

Със Заповед №З ЗДМ-285/21.07.2010 година на Директор на Дирекция”М.” гр.С. заповядал да се настани принудително в СДВНЧ-чужденецът З. А.- гражданин на А.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд С.-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния двумесечен срок по чл.149,ал.1 АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, макар и не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед,рег.ЗДМ284/21.07.2010 година на В. Директор на Дирекция”М.”,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- това е В. Директор на Дирекция”М.”,на когото изрично по силата на чл.44 от ЗЧРБ е предоставено правото да налага принудителни административни мерки,изрично изброени в разпоредбата на чл.39а от ЗЧРБ,измежду които и принудително отвеждане до границата на РБ,както и забрана за влизане в РБ за определен срок.Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Заповедта обаче не съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити-липсва означение на фактическите и правните основания за издаването и.Наред с това заповедта е немотивирана-абсолютно основание за отмяна. Видно от самата заповед е ,че В. Директор на Дирекция М. не е изложил никакви конкретни аргументи защо и въз основа на какво следва да наложи ПАМ.Мотиви не се съдържат и в предложението за издаването на оспорената заповед, като в случая ответникът по оспорването механично е издал заповедта и наложил с нея две мерки за административна принуда- принудително отвеждане до границата

и забрана за влизане в РБ за срок от 10 години.

При издаването на заповедта, В. Директор на Дирекция"М." е нарушил и материално-правните разпоредби на АПК и ЗЧРБ.

В разпоредбата на чл.41 от ЗЧРБ са визирани предпоставките за налагане на ПАМ-принудително отвеждане до границата-когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред,чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по **чл. 39б и когато**. се установи, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с преправен документ за задгранично пътуване или със заместващ го документ.

В настоящия случай, никъде нито в предложението, нито в самата заповед е посочено на кое основание се налага ПАМ.Посоченото в заповедта използване на неистински документ от страна на оспорващия в Кралство В , не може да обуслови наличие на визираните в чл.41 от ЗЧРБ предпоставки ,защото представянето с друг документ в друга държава, не води автоматично до използване и на неистински документ в РБ и това е недопустимо.Наред с това, по делото не се представиха доказателства,които да обусловят прилагането на ПАМ-принудително отвеждане до границата спрямо оспорващия- напротив В. Директор на Дирекция М. е издал оспорената заповед ,без да са налице основания за това, без същата да е мотивирана

Положението е същото и по отношение на наложената втора ПАМ-Забрана за влизане в РБ. В разпоредбата на чл.42з. от ЗЧРБ е посочено, че забрана за влизане в Република Б се налага, когато са налице основанията по чл.10/ задължително налагане на мярката и по преценка на органа- когато са налице основанията по чл.11 от ЗЧРБ,а в алинея три на същия текст е визиран срокът на забраната- до 5 години, като по изключение забраната за влизане в Република Б може да е за срок, по-дълъг от 5 години, ако лицето представлява сериозна заплаха за обществения ред или за националната сигурност.

В случая административният орган отново на първо място,не е посочил в заповедта кое право основани е налице- по чл.10 или по чл.11 от ЗЧРБ. На второ място липсват каквито и да било съображения относно определяне на срок по- дълг от 5 години спрямо оспорващия-като нито от събраните доказателства ,нито от мотивите на заповедта може да се разбере защо административният орган е наложил ПАМ за срок от 10 години, при което заповедта е издадена и в противоречие с целта на закона, което прави незаконосъобразна и подлежаща на отмяна. Не може да бъде споделен доводът на оспорващия,че същият е потърсил убежище и е в очакване на откриване на производство за предоставяне на закрила по реда на ЗУБ, защото откриваното на производство за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, само по себе си не води автоматично до отмяна на заповедта.Това е така, защото двете производства са самостоятелни и независими едно от друго. На второ място,ако спрямо оспорващия започне производство за предоставяне на закрила по реда на ЗУБ, то няма правна пречка наложената ПАМ в последствие да бъде отменена от органа, който я е наложил-и то при наличие на влязло в сила решение за предоставяне статут на бежанец или хуманитарен статут.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негов полза следва да се присъди сумата от 160 лева.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК,Административен съд-С.-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №ЗДМ-284/21.07.2010 година на В. Директор на Дирекция"М."- гр.С., с която последният наложил на З. А. ПАМ-Принудително отвеждане до границата и забрана за влизане в РБ за срок от 10 години.

ОСЪЖДА В. ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ" М." ДА ЗАПЛАТИ НА З. А. СУМАТА ОТ 160 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на оспорващия, на ответника по оспорването и на С..

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: АДМИНИСТРАТИВЕН